

3dje kapitel.

Om ugyldige viljeserklæringer.

§ 29.

Er en viljeserklæring retsstridig fremtvunget ved vold mot person eller ved trusler som fremkalder frygt for nogens liv eller helbred, binder den ikke den som har avgit den.

Er det tredjemand som har fremtvunget viljeserklæringen og var den anden part i god tro, maa den tvungne, hvis han vil paaberope tvangen, gi ham meddelelse om det uten ugrundet ophold efter at tvangen er forbi. Ellers er han bundet ved erklæringen.

§ 30.

Er en viljeserklæring retsstridig fremkaldt ved tvang fra den anden part uten at § 29 er anvendelig, binder den ikke den som har avgit den. Det samme gjælder, om tredjemand har fremtvunget den, og den anden part kjendte eller burde kjendt forholdet.

§ 31.

Er en viljeserklæring fremkaldt ved svig fra den anden part, binder den ikke den som har avgit den. Det samme gjælder hvis tredjemand har fremkaldt den ved svig, og den anden part kjendte eller burde kjendt forholdet.

Har den anden part svigagtig git urigtige oplysninger om omstændigheter som kan antages at ha hat betydning for viljeserklæringen, eller har han svigagtig fortiet saadanne omstændigheter ansees han for at ha fremkaldt erklæringen ved svig, hvis ikke det motsatte godtgjøres.

§ 32.

Har nogen utnyttet en andens nøds-tilstand, letsind, forstandssvakhet, uerfarenhet eller det avhængighetsforhold som denne

3 kap.

Om rättshandlingars ogiltighet.

29 §.

Rättshandling, den någon blifvit retsstridigt tvungen att företaga, vare, där tvånget utöfvats genom våld å person eller genom hot, som innebär trängande fara, icke gällande mot den tvungne.

Har tvånget utöfvats af annan än den, gent emot hvilken rättshandlingen företogs, och var denne i god tro, åligger det dock den tvungne, där han vill mot honom åberopa tvånget, att utan oskäligt uppehåll efter det tvånget upphörde gifva honom meddelande därom vid äfventyr, om sådant underlåtes, att rättshandlingen varder gällande.

30 §.

Rättshandling, den någon utan användande af sådana tvångsmedel, som i 29 § afses, retsstridigt tvungit en annan att företaga, vare ej gällande mot den tvungne, där den, gent emot hvilken rättshandlingen företogs, själf utöfvat tvånget eller han insett eller bort inse, att rättshandlingen framkallats genom retsstridigt tvång från annans sida.

31 §.

Där den, gent emot hvilken en rättshandling företagits, framkallat densamma genom svikligt förledande eller ock insett eller bort inse, att den, som företog rättshandlingen, blifvit svikligen förledd därtill af annan, vare rättshandlingen icke gällande mot den förledd.

Har den, gent emot hvilken rättshandlingen företogs, svikligen uppgifvit eller förtegat omständigheter, som kunna antagas vara af betydelse för rättshandlingen, skall han anses hafva därigenom framkallat densamma, såframt det ej visas, att det svikliga förfarandet icke inverkat å rättshandlingen.

32 §.

Har någon begagnat sig af annans trångsmål, oförstånd, lättsinne eller beroende ställning i förhållande till honom till att